

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4510/2024
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сава Штиклица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3294/23 од 28.11.2023. године, у седници одржаној дана 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3294/23 од 28.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ се као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3294/23 од 28.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 680/22 од 29.08.2023. године, ставом првим и другим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Основног суда у Зрењанину, те је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе, исплати износ од 250.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.08.2023. године до исплате, на име накнаде трошкова састава захтева за накнаду штете у мировном поступку износ од 9.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, као и да тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 112.460,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев од досуђеног износа 250.000,00 динара до траженог износа од 500.000,00 динара, за износ од 250.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3294/23 од 28.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена

првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О основаности и дозвољености ревизија из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.).

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као посебној, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијањом пресудом је накнада нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе тужиоца. Образложење побијане пресуде за оцену основа одговорности тужене за накнаду штете и висини штете, не одступа од судске праксе о тумачењу и примени материјалног права – одредбе члана 584. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 17/2011) и члана 200. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у погледу досуђене висине накнаде нематеријалне штете у том смислу одговарају и усклађени су са постојећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, имајући у виду све околности конкретног случаја које се односе на претпљене душевне болове због повреде права личности и то врсту дела које је тужиоцу стављено на терет и ранију осуђиваност, дужину трајања лишења слободе, услове боравка у притвору, промене у породичној, животној и радној средини након неоснованог лишења слободе, при чему су судови имали у виду и да накнада за овај вид нематеријалне штете има за циљ да се оштећеном пружи одговарајућа сатисфакција према значају повређеног добра и тежини повреде. Сходно наведеном, спорно правно питање је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, па одлуке које је тужилац навео у ревизији не поткрепљују његове тврдње о различитом поступању судова у истој чињеничној и правној ситуацији и супротном пресуђењу судова о истом захтеву.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5., у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, која право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у

имовинско-правним споровима, када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак покренут је 10.06.2022. године, тужбом којом је постављен тужбени захтев ради накнаде нематеријалне штете штете, а ревизијом побијани део правноснажене прсуде износи 250.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Кекрез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић